

လှိုင်းကြွဖြူ (လေးရိုး)

ဒုတိယနှလုံးသားရဲ့
ထာဝရရင်ခုန်သံ

အချစ်လုံးချင်း
ဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားကို ကြည်ညိုစွာ ကန်တော့ပြီး ရင်ပြင်တော်ကို တစ်ပတ်ပတ်သည်။ ။

‘အေးချမ်းလိုက်တာ’

ဟု နှုတ်မှ လည်း ထုတ်ဖော်မိသည်။ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းအုပ်အုပ်လေး မြင်နေရသောနေရာလေးကိုလည်း ငေးမိသည်။ ။

‘စိမ့်ဟာ သိပ်ပြီးကံကောင်းသူရယ်’ ဟု မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ကြချေ။ သိပ်ချစ်ကြသော မိဘတွေနှင့် အလိုလိုက်၍ အရိပ်တကြည့် ကြည့်ချစ်နေသော အစ်မကြောင့် စိမ့်ဟာ ကံကောင်းသူတဲ့။ ။

‘ညိုညိုစိမ့်နှင့် ဖြူဖြူသိမ့်’ ဆိုသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် အလွန်ချစ်၍ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အပြစ်မယူတတ်ကြချေ။

‘စိမ့်’သည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အသားလေးညိုစိမ့်စိမ့်နှင့် မျက်ခုံးထူထူဟာ ပုံမဖော်ထားဘဲ လှနေသည်။ သို့သော် စိမ့်ကတော့ မိမိကိုယ်ကို လှသည် ဟု မထင်ဘဲ မမသိမ့်ရဲ့ အလှသာ ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင် လှသည် ဟု မှတ်ယူသည်။ ။

အင်းလေ ... ဒါကြောင့်လည်း စိမ့် သိပ်ချစ်တဲ့ ဆရာမက မမကိုပဲ ရွေးချယ်သွားခဲ့တာပေါ့။

ဆရာနှင့်ပတ်သက်နေသော စိမ့်ရဲ့ ခံစားချက်ကို မမသိခဲ့လျှင် နော

က်ဆုတ်ပေးလိမ့်မည်။ ထိုလောက်ထိ မမသိမ့် စိမ့်အပေါ် ချစ်သော်လည်း စိမ့် မပြောရက်ပါ။ ဆရာကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်သွားသော အရာကို စိမ့်က ဝမ်းနည်းနေရမှာ လား။

‘ဖျတ် ... ဖျတ်’

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့ကာ အတွေးတွေထဲ နစ်မြောနေစဉ် တဖျပ်ဖျပ် အလင်းတန်းကြောင့် လှည့်ကြည့်မိတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်နေသူ တစ်ယောက်။

စိမ့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ကြည့်မိသည် ။ ကြည့်မပျော် ရှုမပျော်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်သူက ရှိသေးတယ်တဲ့ လား။ မသေချာဘဲ ရန်တွေ့ချင်သဖြင့် ငြိမ်နေစဉ် ...

‘ဖျတ်’

သူ့ဘက်လှည့်နေသော စိမ့်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့် မျက်နှာရဲသွားကာ ဒေါသဖြစ်သွားရသည် ။ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်၍ လည်း မရ။ ဒေါသဖြင့် ထိုလူအနီးသို့ လျှောက်သွားတော့ ...

‘ဆောရီး ... မမရဲ့ ပုံက အသက်ဝင်နေလို့ ပါ’

သူ့အနားသို့ရောက်စဉ် ဖျတ်ခနဲ တောင်းပန်သံကြောင့် ရန်တွေ့ဖို့ ပြင်နေသော စိမ့်တစ်ယောက် အာစေးမိသွားသည် ။

အလွန်အားနာတတ်သော စိမ့်အတွက် ထိုလူရဲ့ တောင်းပန်သံကြောင့် မျက်ခုံးကျုံ့မိသွားသည် ။

သူ့ရဲ့ အသက်ဟာ စိမ့်ထက် (၂) နှစ်၊ (၃) နှစ် နီးပါး ငယ်မည့် သဘောရှိသည် ။

ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့် မြင့်မားသောအရပ်ကြောင့် အရပ်မြင့် လှသည် ဆိုသော် စိမ့်တောင် မော့ကြည့်ရသည်။ ။

ဂုတ်ပိုးထိရည်သော ဆံပင်ကို နဖူးကနေ နောက်သို့လှန်ပြီး ထားခြင်းကြောင့် ခန့်ညားနေကာ ရုပ်က ထင်းနေသည်။ ။

မည်သို့ပင် လူကောင်ကြီးနေပါစေ နုငယ်ပျိုမျှစ်မှုကတော့ မပျောက် ချေ။ ယနေ့ ခေတ်လူငယ်တွေကြားမှာ ကွဲပြားခြားနားနေသော သူ့စတိုင် လ်က ကြည့်ကောင်းသည်။ ။

ကင်မရာကို လက်မနှင့်ပြောင်းချိတ်ကိုင်၍ စိမ့်ရှေ့မှာ သေချာ လက် ပိုက်ရပ်နေပုံက မတိတထိ နိုင်လှသည်။ ။ စိမ့် မျက်ခုံးလေးကျုံ့ကာ မျက် နှာလွဲလိုက်ရင်း ...

‘မင်းက တောင်းပန်နေမှ တော့ တို့ က ခွင့်လွှတ်တတ်ပါတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ အခု တို့ ရှေ့မှာ ပဲ အဲဒီဓာတ်ပုံတွေ မင်း ဖျက်ပေးပါ’

‘ဟို ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့။ ဒီပုံတွေက အရမ်း အသက်ဝင် တယ်။ နောက်ထပ် ဒီလိုဓာတ်ပုံမျိုး ကျွန်တော် ပြန်ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ် လို့ ပါ’

‘တောက်’

စိမ့် ကောင်လေးရဲ့ မချိုမချဉ် ပြုံးနေသောမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး တောက်ခေါက်ပစ်လိုက်သည်။ ။

မပေးနိုင်ပါဘူး မပြောရုံတမယ် ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် ပြောနေသူကို စိမ့်က မည်သို့ပြော၍ တောင်းရမည်နည်း။

သူ့ကို ချိုသည် ၊ ချဉ်သည် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ စိမ့်မျက်နှာကို တင်း ပစ်ကာ ထိုလူရဲ့ ရှေ့မှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဘုရားပေါ် ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာခဲ့ချိန် ...

‘ဆရာမ ... အမလေး ဆရာမရဲ့ ... ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲလို့ စိတ် ပူပြီး လိုက်ရှာနေတာ’

‘ဪ ... မလေး ... ဘုရားရှိခိုးပြီးပြီလား’

စိမ့်ကို ဘုရားစုံအောင် လိုက်ပို့ပေးနေသော မလေးက စိမ့်ရဲ့ စာဖတ် ပရိတ်ဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

စိမ့် ဒီမြို့ကို စာရေးဖို့ ရောက်လာတော့လည်း မလေးက စိမ့်တည်းခို ရာ ဟိုတယ်သို့ မရရအောင် စုံစမ်းပြီး ရောက်လာခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ ။

စိမ့်ကိုယ်တိုင် စာရေးဖို့ ရောက်လာသည် ဆိုသော်လည်း နယ်ခံမပါ သဖြင့် သွားရေးလာရေးက သိပ်အဆင်မပြေ။ မလေးနှင့် ရင်းနှီးတော့ စိမ့်အတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေသွားသည် ဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

‘ရန်တိုင်းအောင်ဘုရားဘက် သွားဦးမလား ဆရာမ’

ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်၊ မေးသိုင်းကြိုးတပ်နေစဉ် မလေးက မေးလာသဖြင့် စိမ့်ခေါင်းညိတ်ကာ အကြည့်က ရင်ပြင်တော်သို့ ရောက်သွားသည်။ ။

စိမ့် ယောက်ျားတွေနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေချင်သည်။ ။ ခဲမှန်ဖူးသည့် စာသူငယ်မို့ စိမ့် ယောက်ျားလေးတွေနှင့်ပတ်သက်ရမှာ ကြောက်ပါသည်။ ။

ဆောရီးပဲ ကောင်လေးရယ် ... ပြန်ဆုံဖို့ မသေချာတဲ့ လောကကြီးထဲမှာ တို့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကလည်း မင်းအတွက် ဘာမှ အရေးပါမှာ မဟုတ်ဘူး။ ။

* * *

အခန်း (၂)

‘မမ ... အတူးလေး’

‘.....’

‘အတူးလေး ... သားရေ’

အိမ်ထဲဝင်လာတည်းက ခေါ်ပေမယ့် မည်သည့်ထူးသံမှ မကြားရချေ

။

တံခါးကြီးဖွင့်ပြီး ဘယ်တွေသွားနေကြတာလဲ။

မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်တော့ ဒေါ်ပုနှင့်အေးရီကိုလည်း မတွေ့ရချေ။ အဝတ်အစားအိတ်နှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းအိတ်ကို မသယ်နိုင်တော့ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပဲထားပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့သည် ။

ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့မို့ အတူးလေး ကျောင်းပိတ်တာ စိမ့် သိပါသည် ။

အတူးလေးဆိုတာက စိမ့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော တူလေး။ ဆရာနှင့်မ မသိမ့်တို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

‘အတူးလေးရေ ... တီတီပြန် လာပြီ’

အတူးလေးရဲ့ အခန်းရှေ့မှာ ရပ်ပြီး အသံပေးပေမယ့် လှုပ်ရှားသံတောင် မကြားရ။

တံခါးတွန်းဖွင့်တော့ အခန်းထဲမှာ လော့ခ်ချထားသည် ။ စိမ့် ပြီးလို

က်သည် ။ ဧကန္တ စိမ့်လာတာသိ၍ အပေါ်ထပ်ပြေးပြီး ပုန်းနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

‘အတူးလေး ... တီတီကို စိတ်ဆိုးနေလား ... သားကြိုက်တဲ့ ကောက်ညှင်းကျည်တောက်လည်း ပါတယ်။ ကစားစရာတွေလည်း ပါတယ်။ တံခါးဖွင့်ပါဦး သားရယ်’

တကယ်တော့ ယခုတစ်ခေါက် ခရီးသွားတော့ ကျောင်း (၁၀)ရက်ပိတ်တာနှင့်တိုက်သဖြင့် စိမ့်က အတူးလေးကို ခေါ်သွားမယ်ဟု ကတိပေးခဲ့သည် ။

တကယ်တမ်းသွားရတော့ အတူးလေး နေမကောင်းတာကော၊ စိမ့်ကလည်း စီစဉ်ပြီးသားခရီး ဖျက်လို့ မရတာကော အားလုံးစုပေါင်းပြီး အကြောင်းတရားက အတူးလေးကို ထားခဲ့ရဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည် ။

ထို့အတွက် အတူးလေးက စိမ့်ကို စိတ်ဆိုးနေခြင်း ဖြစ်မည်။

အတူးလေးက စိတ်သိပ်ကြီးတတ်တာ။ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက် နေလျှင် တော်ရုံချော့၍ မရချေ။ ဤအရာအားလုံးသည် မမသိမ့်၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် တူသည် ။

မမသည် စိမ့်ကလွဲလျှင် မည်သူ့ကိုမှ အလျှော့ပေးပေါင်းတတ်သူ မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆေးရုံမှာ ဆိုလျှင် ဒေါက်တာဖြူဖြူသိမ့်ကို ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ မာနမင်းသမီးဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်မည်။

ဪ ... ငါ့နှယ် သားလေးကိုမချော့ဘဲ ဘာတွေတွေ့နေတာပါလိမ့်နော်။

‘အတူးလေး ... သား’

‘ကျွီ’

ခေါ်သံမဆုံးခင် တံခါးလေးက အသာလေး၊ ဟဟလေး ပွင့်လာသည်
။ သို့သော် အတူးလေးကတော့ ထွက်မလာချေ။

စိမ့် အခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးကို အသာလေးပိတ်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ကြည့်လိုက်တော့ စိမ့်ကိုကျောပေး၍ အိပ်ရာထဲမှာ မှောက်အိပ်နေသော အတူးလေး။

သားရယ် ...။

စိမ့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည် ။ အထီးကျန်ဆန်သော အတူးလေးက စိမ့်နှင့်လိုက်ချင်သည် မှာ ဆန်းတော့မဆန်းချေ။

‘သား’

စိမ့် ခုတင်ပေါ်မှာ အသာဝင်ထိုင်ပြီး ခေါ်လိုက်တော့ သားက ပက်လက်လှန်၍ မော့ကြည့်လာသည် ။

‘ဘုရားရေ’

ငိုနေသော အတူးလေးကြောင့် စိမ့် ပို၍ စိတ်မကောင်းတော့ချေ။

ဒီအိမ်မှာ အငယ်ဆုံးကလေးဖြစ်သော အတူးလေးက လိုတရကလေးဟု ထင်စရာရှိပေမယ့် ဖအေမအေရဲ့ မေတ္တာကိုတော့ အပြည့်အဝ မရချေ။

ဆရာက သန်လျင်မှာ တာဝန်ကျသဖြင့် အိမ်မှာ နေရရက် သိပ်မရှိချေ။ မမကလည်း ဒေးဂျူတီ၊ နိုက်ဂျူတီတွေနှင့် မအားလပ် နိုင်သလို အထူးကုဆေးခန်းတွေမှာ ထိုင်ရသဖြင့် အိမ်မှာ နေချိန် သိပ်မရှိပါ။

‘တီတီလေးကြောင့်လား သားရယ် ... နောက်ဆို သားကို ခေါ်သွားပါ့မယ်ကွယ် ... နော် ... မငိုနဲ့ တော့ ... တိတ် ... တိတ်’

ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ဖက်တွယ်လာသော ကလေးရဲ့ ကျောပြင်ကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း စိမ့် နှစ်သိမ့်ပေးမိသည်။ ။

‘ မဟုတ်ဘူး ... တီတီလေးကြောင့် သား ငိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ သား ငိုတာကသပ်သပ်’

‘အန်တီလေးကြောင့် မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကြောင့် လည်း ပြော၊ တီလေး သွားရိုက်ပေးမယ်’

အတူးလေးက မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်ပြီး စိမ့်ကိုမော့ကြည့်ကာ သူ့လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်နှင့်ပါးကို ညှပ်ကိုင်ပြီး ...

‘ဟိုတစ်နေ့က ဖေဖေ ကျောင်းမသွားဘူး။ ပြီးတော့ မေမေလည်း အလုပ်မသွားသေးဘူး’

ဘာကိုပြောချင်မှန်းမသိသဖြင့် စိမ့် ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ။

‘အဲဒီအချိန်မှာ သားက ဘိုနီနဲ့ ဆော့နေတာ။ သား ဘိုနီကို ကျောင်းကပါလာတဲ့ ကိတ်မုန့်ကျွေးမလို့ အိမ်ပေါ်တက်ယူတော့ မေမေက ဖေဖေကို ထုလည်း ထုတယ်၊ ရိုက်လည်း ရိုက်တယ်’

‘ဟင်’

စိမ့် အရမ်းအံ့ဩသွားရသည်။ ။ မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် မမ အဲဒီလောက်ထိ ပေါက်ကွဲရသနည်း။ ထက်မြက်ပေမယ့် အကောင်းအဆိုး ချင့်ချိန်တတ်သော မမသိမ့်သည် ဘယ်သောအခါမှ လက်လွတ်စပယ် မလုပ်တတ်ချေ။

‘ပြီးတော့ ဖေဖေကိုလည်း ရှင် မဖြေနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ ရိုးသားတယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မက လက်ခံပေးရမှာ လားလို့ ပြောတယ်။ အဲဒါ ဘာကို ပြောတာလဲ တီတီလေး’

‘အဲဒါနဲ့ သားက ဘာလို့ ငိုရတာလဲကွယ် ... ပြီးရင် ပြန်တည့် သွားမှ ပေါ့ကွယ်’

ကလေးတစ်ယောက်ဦးနှောက်နှင့် ရှုပ်ထွေးမည့်အတွေးတွေ မဝင် စေချင်သဖြင့် နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်တော့ အတူးလေးက ငေးငိုင်သွားကာ စိမ့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်ကာ ...

‘ဖေဖေက မေမေမေးတာ ဘာလို့ မဖြေတာလဲ။ ပြီးတော့ ဖေဖေက သားကို သိပ်မချစ်သလိုပဲနော်’

‘အို သားရယ် ... ဘာလို့ အဲဒီလိုတွေးရတာလဲ။ ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့် သားသမီးကို ချစ်ကြတာပဲ’

‘ မဟုတ်ဘူး ... ဖေဖေက သူများ အဖေတွေနဲ့ မတူဘူး။ ကျောင်းမှာ ဆို သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အဖေက သူတို့ ကို ကျောင်းလိုက်ပို့တယ်။ မုန့်တွေ ဝယ်ကျွေးတယ်။ မေမေတောင် လိုက်ပို့သေးတာပဲ’

‘ဪ ... သားရယ် ... ဒါတော့ ဖေဖေက အ လုပ်သွားရတာကိုး’

‘ဟင် ... အန်တီလေးကလည်း သူတို့ ဖေဖေကလည်း အ လုပ်သွားရင်း ပို့တာပဲဟာကို’

‘ဟင်း ...’

စိမ့် သက်ပြင်းချမိတော့သည် ။

မမရယ် ... မလွယ်ပါလား။ မမနဲ့ ဆရာတို့ ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။

* * *

အခန်း (၃)

‘တကယ် ရေလည်လည်ကို ကြွသွားတာ’

‘ယုန်လိုက်မယ် တောထဲမှာ’

‘ဟိတ်ကောင်’

‘ဘာလဲ’

စပ်ဖြူဖြူနေသော ဝေဠုရဲ့ မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် ချိန်ပြလိုက်သည်။ ။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အအေးခန်းလေးထဲကနေ ပြင်ပ ရှုခင်းတွေကို ငေးနေပေမယ့် အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာသည် က ...

မည်းနက်နေသော မျက်ခုံးဟာ ပြုပြင်မှုမရှိဘဲနှင့် လှနေသည်။ ။ မျက်တောင်ကော့လေးကို စင်းချကာ တွေးနေသည် မှာ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ။

အသားညိုစိမ့်စိမ့်နှင့် ချစ်စရာကောင်းသူလေး။

ပုံစံက စွာတာတာနိုင်မည့်ပုံမပေါ်သော်လည်း သူ့ကို မျက်မှောင်လေး ကုတ်ကြည့်ကာ မင်းတစ်လုံး၊ ငါတစ်လုံး ပြောလိုက်တာက ရယ်ချင်စဖွယ်။

တကယ်ဆို ‘ခန့်ထူးညီ’ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသွင်စုံ၊ ပုံသဏ္ဍာန်စုံနှင့်

လှပနေသော မိန်းကလေးတွေက ဒုနှင့်ဒေး။

ထူးခြားသောစတိုင်လ်နှင့် အမြဲတစေ တက်ကြွနေသောပုံစံကြောင့် ထူးညီနှင့်တွဲရလျှင် ကျေနပ်နေသော မိန်းကလေးတွေကလည်း မရေတွက်နိုင်။

ထိုမိန်းကလေးတွေနှင့် တွဲဖြစ်၊ လည်ဖြစ်ပေမယ့် အဲဒါကို အချစ်ဟု သူ မသတ်မှတ်ပါ။

ချောပါတယ်ဟု ပြော၍ မရသော ထိုညိုစိမ့်စိမ့် မိန်းကလေး အပေါ်မှာ တော့ သူ့နှလုံးသားက ငိုက်ခနဲ။

‘မျက်တောင်ကော ခတ်သေးရဲ့ လား ထူးညီ’

‘သွားစမ်းပါကွာ’

မျက်စိရှေ့မှာ လက်ချောင်းတွေ လာယမ်းနေသောလက်ကို သူပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည် ။

‘ထူးညီ’

‘ပြော’

ခုထက်ထိ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေသော ဇော်ဗလက သူ့ကို အလေးအနက်ထားပြီး ခေါ်ပေမယ့် သူမေးဆတ်ထူးရင်း တံခါးမှ ဝင်လာသော ပုံရိပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဇော်ဗလဘက် လှည့်လိုက်သည် ။

‘အယ်နီးက ဟိုတစ်နေ့က ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်မေးတယ်။ မင်းသွားတာ ဘာလို့ သူ့ကို အကြောင်းမကြားလဲတဲ့ ’

‘မိန်းမတွေကို ငါ စိတ်ကုန်တာ အဲဒါပဲ ဇော်ဗလ ... ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ လာပြီး သြဇာတွေ၊ မာလကာတွေ ပေးနေတာတွေ ငါ စိတ်ကို မရှည်ဘူး

‘ဒါပေမဲ့ မင်းပြောတော့ အယ်နီးက အတော်ချောဆိုပဲ’

‘ချောတယ် ... သူချောတာလှတာကို ငါ မငြင်းလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့ ချစ်သူအဖြစ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဖြစ်သေးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အမိန့်အာဏာတွေ ပေးချင်နေတာတော့ လွန်တယ်။ အမှန်ဆို မိန်းကလေးတွေ သိသင့်တာက ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ယောက်ျား မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အမိန့်အာဏာပေးတာ မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားသင့်တယ်’

အယ်နီး: ...။ ကိုရီးယားစကားသင်ရတာနှင့် ကိုရီးယားဝတ်စား ဆင်ယင်မှုကို ခုံမင်ရတာနှင့် သူ့အမြင်မှာ တော့ အတော် ထော်လော်ကန့်လန့်ဖြစ်နေသည် ။ ချောတာကတော့ အတော်ချောသည် ။ထိုချောမောလှပမှုကို ကောင်းစွာ ပြုစုမှုမရှိဘဲ ကိုရီးယားယဉ်ကျေးမှု လွှမ်းမိုးစေသည့် မိန်းကလေးကိုတော့ သူ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ဘယ်သောအခါမှ ရွေးလိမ့်မည်မဟုတ်။

‘ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ် ထူးညီ ... မိန်းကလေးတွေက သူတို့ နဲ့ ပတ်သက်လာတဲ့ လူကို တစ်နေ့ သူတို့ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်မယ့်လူတစ်ယောက်ကို သူတို့ စိတ်ကြိုက် ပုံသွင်းမှာ ပဲမောင်’

ဇော်ဗလရဲ့ စကားကို သူ ဘာမှ မပြောဘဲ ပခုံးပဲ တွန့်ပြလိုက်သည် ။

‘မင်းကတော့ ခေါင်းကျိန်းပြီမှတ် ထူးညီ ... ဝေဝေသာကတစ်မျိုး၊ မေသီကလည်း ကဲ ဇူးဇူးကလည်း တစ်မေးတည်း မေးနေတော့တာ’

‘ဝေဠု တော်စမ်းကွာ ... မင်း ရွတ်တာတွေကုန်ပါ့မလား။ ငါ့ရဲ့ သိက္ခာလည်း တော်ရုံချစမ်းပါကွာ ... မင်းတို့ ပြောတာနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာ

ကောင်လဲလို့ ပြန်မေးရတော့မယ်’

‘ပန်းစားဘီလူးပေါ့’

အသံကြောင့် သုံးယောက်သား မော့ကြည့်လိုက်တော့ စူးရှသော ရေ
မွှေးနံ့ကို ထောင်းခနဲ ဦးစွာရလိုက်သည်။ ။

ခေတ်မီလှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသောမျက်နှာက သူတို့ ရှေ့သို့ ရောက်
လာသည်။ ။ ကြိုးပျောက်ဂါဝန်အနက်ပေါ်မှာ အဖြူရောင်ကုတ် အင်္ကျီပါး
ထပ်ဝတ်ထားသဖြင့် လှတော့လှပါသည်။ ။

သို့သော် သူ ဝသန်ကို အခါခါလှည့်ကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ လိုက်သ
ည်။ ။

စားပွဲပေါ်မှာ တူနှစ်ချောင်းကို လှည့်ပတ်ကစားရင်း-

‘အဲဒီပန်းစားဘီလူးကို မင်းပဲ အသည်းအသန်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်
လား?’

‘နင် ... လူယုတ်မာ’

မြောက်ခနဲ ဝင်လာသော လက်ဖဝါးကို အသာရှောင်လိုက်ပြီး ထိုင်
နေရက်နှင့် ထိုလက်ကို ဆွဲလိမ်ပစ်ကာ-

‘လူယုတ်မာလို့ ပြောရအောင် မင်းကို ငါ ယုတ်မာဖူးလို့ လား?’

‘အား ... နင် လွတ်စမ်း၊ ငါ့ကိုငါ သနတယ်’

‘ဟုတ်လား ... ငါကတော့ မရွံတတ်ဘူး’

‘ဟိတ်ကောင် ... မင်းတို့ လက်မပါနဲ့ ၊ သူများ တွေ ကြည့်နေကြတ
ယ်။ ကိုယ့်သိက္ခာကို ထောက်ဦး’

‘နင်တို့ လည်း အတူတူပဲ’

သူ လက်လွှတ်လိုက်သည် နှင့် ဝဿန်က ဝေဠုတို့ ဘက် လှည့်ယမ်း
သည်။ ။

‘အတူတူလို့ ပြောရအောင် ငါတို့ က နင် ဒီကောင်ကို ကြိုက်ရမယ်လို့
အတင်းပြောခဲ့လို့ လား။ အသိသာကြီး ... ဘယ်သူက ဘယ်သူ ကိုကြိုက်
သလဲ’

ဝဿန်ရဲ့ မျက်နှာကို နီရဲသွားကာ သူ့ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး -

‘နင့်ကို မုန်းတယ်’

‘ဟုတ်လား ... မလွမ်းလောက်ပါဘူး’

ပြေးထွက်သွားသော ဝဿန်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ ပခုံးတွန့် လိုက်
သည်။ ။ မလွယ်ကြောပါလား။

* * *